

**Ukochać Pańskie ukazanie się dzięki zachowaniu miłości do Niego
zgodnie z głębszym znaczeniem Pieśni nad Pieśniami**

Wersety biblijne: Pnp 1:2–4; 2:8–9; 3:9–10; 4:12–16; 6:10, 13; 7:11; 8:13–14.

I. Tematem Pieśni nad Pieśniami, poematu, jest historia miłości w doskonałym małżeństwie, objawiająca stopniowy rozwój doświadczania czułej społeczności — jaką pojedynczy wierzący ma z Chrystusem — służącego przygotowaniu Jego oblubienicy na sześciu głównych etapach — Obj 19:7–9; Mt 25:6–13; Obj 3:18–22; Za 4:1–6, 11–14; 1 J 4:19; Ps 110:3; 119:140:

- A. Na pierwszym etapie Pieśni nad Pieśniami ta, która kocha Chrystusa, zostaje pociągnięta do podążania za Nim w celu doznania zaspokojenia (1:2 — 2:7); Pan chce, aby ta, która Go poszukuje, miała z Nim osobistą, czułą, prywatną i duchową więź (1:2, 4); wszelkie duchowe zasady zawierają się w pierwszym etapie zwycięskiego życia poszukującej; lekcje, które następują potem, to nie nowe lekcje, lecz stare, ale powtórzone w głębszy sposób.
- B. Na drugim etapie Pieśni nad Pieśniami ta, która kocha Chrystusa, zostaje wezwana do uwolnienia się od swego „ja” poprzez jej jedność z krzyżem Chrystusa — 2:8 — 3:5:
1. Pieśń nad Pieśniami 2:8–9 mówi o witalności zmartwychwstania; wersety te porównują Chrystusa do gazeli lub młodego jelenia, który skacze po górach i podskakuje po pagórkach; góry i pagórki odnoszą się do trudności i barier, jednak dla zmartwychwstałego Chrystusa nic nie jest zbyt wysokie ani zbyt wielkie i nie zdoła Go zatrzymać; musimy szukać tej skaczącej po górach i podskakującej po pagórkach obecności Chrystusa oraz ją znać.
 2. Ta, która kocha Chrystusa, popada w introspekcję, która staje się dla niej odosobniającym murem, trzymającym ją z dala od Jego obecności (w. 9b); Chrystus zatem zachęca ją do tego, aby powstała, wyszła ze swej złej sytuacji i była z Nim (w. 10–13).
 3. To moc zmartwychwstania, a nie nasze naturalne życie uzdalnia nas, którzy kochamy Chrystusa, do tego, abyśmy dawali się upodobniać do Jego śmierci poprzez bycie jedno z Jego krzyżem (w. 14–15); w zespolonym duchu uczestniczymy w zmartwychwstaniu Chrystusa i go doświadczamy, co uzdalnia nas do tego, abyśmy byli jedno z krzyżem i zostali uwolnieni od swego „ja” oraz przeobrażeni w jednego nowego człowieka w nowym Bożym stworzeniu ze względu na wypełnienie Bożej ekonomii w budowaniu organicznego Ciała Chrystusa (Rz 8:2, 4, 29; Ga 6:15; 2 Kor 5:17).
- C. Na trzecim etapie Pieśni nad Pieśniami ta, która kocha Chrystusa, zostaje wezwana do tego, aby żyć we wniebowstąpieniu jako nowe stworzenie w zmartwychwstaniu — 3:6 — 5:1:
1. Żyć we wniebowstąpieniu to żyć nieustannie w swoim duchu; gdy żyjemy w swoim duchu, jesteśmy połączeni z wyniesionym na niebiosa Chrystusem — Ef 2:22; Rdz 28:12–17; J 1:51; Obj 4:1–2; Hbr 4:12, 16 i przyp. 1.
 2. Za sprawą przeobrażającego dzieła, jakie Duch wykonuje w naszym wnętrzu, stajemy się przenośnym naczyniem zawierającym Chrystusa, Jego powozem, pojazdem, aby mógł On się poruszać w swoim Ciele i dla swego Ciała — Pnp 3:9–10; por. 2 Kor 2:12–17.
 3. Zostaliśmy na nowo zbudowani z Boskiej Trójcy; naszą zewnętrzną strukturą jest zmartwychwstałe i wyniesione na niebiosa człowieczeństwo Chrystusa, a naszym wewnętrznym wystrojem — nasza miłość do Pana — Pnp 3:9–10.

4. Przez to, że ta, która kocha Chrystusa, żyje w Jego wniebowstąpieniu jako nowe stworzenie w zmartwychwstaniu, staje się ona dojrzała w bogactwach życia Chrystusa, dzięki czemu może stać się dla Chrystusa ogrodem służącym Jego osobistej przyjemności (4:12–15); przygotowana jest do tego, by wydawać woń Chrystusa we wszelkich okolicznościach i otoczeniu (w. 16).
- D. Na czwartym etapie Pieśni nad Pieśniami ta, która kocha Chrystusa, zostaje bardziej zdecydowanie wezwana do tego, by żyć poza zastoną za sprawą krzyża po zmartwychwstaniu — 5:2 — 6:13:
1. Żyjąc poza zastoną, ta, która kocha Chrystusa, zostaje przeobrażona w ciało niebieskie; świeci z wysoka jak zorza poranna, jest piękna jak księżyc i jaśniejąca jak słońce — w. 10:
 2. W dojrzałości Chrystusowego życia ta, która Go kocha, staje się Szulamitką (żeńską forma imienia Salomon), co oznacza, że stała się ona taka sama jak On w życiu, naturze, wyrazie i funkcji (lecz nie w Bóstwie) jako powielenie i kopia Chrystusa, by pasować do Niego w celu poślubienia Go — Pnp 7:1; 2 Kor 3:18. — w. 13; 2 Kor 3:18.
- E. Na piątym etapie Pieśni nad Pieśniami ta, która kocha Chrystusa, ma udział w dziele Pana — 7:2–14:
1. Pieśń nad Pieśniami 7:12 ukazuje, że ta, która kocha Chrystusa, chce wykonywać ze swym Ukochanym dzieło służące całemu światu (pola), wędrując z miejsca na miejsce (nocowanie we wsiach); wskazuje to, że nie realizuje ona Pańskiego dzieła w sposób sekciarski, lecz zachowuje je otwartym dla innych, aby mogli oni przybyć tam, gdzie ona jest, a ona mogła powędrować gdzie indziej; na tym polega zachowywanie jednego dzieła w jednym Ciele.
 2. Mieć udział w dziele Pana to pracować razem z Nim (2 Kor 6:1a); aby z Nim pracować, potrzebujemy dojrzałości w życiu i musimy być jedno z Panem, a nasze dzieło musi służyć Jego Ciału (Kol 1:28–29; 1 Kor 12:12–27).
 3. Szulamitka pracuje jako odpowiedniczka Salomona, troszcząc się o wszystkie winnice (Pnp 8:11) — kościoły i wierzących na całej ziemi; musimy wykonywać pracę, która służy całemu światu; to właśnie czynił Paweł, ustanawiając kościoły miejscowe, a następnie trudząc się nad tym, by wprowadzić je w pełną świadomość Ciała Chrystusa (Rz 16:1–24).
- F. Na szóstym etapie Pieśni nad Pieśniami ta, która kocha Chrystusa, ma nadzieję na pochwylenie (8:1–14); wyłania się z pustyni (ziemiska sfera), „opierając się na swym ukochanym” (w. 5):
1. Zwrot „opierając się na swym ukochanym” wskazuje, że podobnie jak to było z Jakubem, Pan dotknął jej stawu biodrowego i rozprawił się z jej naturalną siłą — Rdz 32:24–25.
 2. Zwrot „opierając się na swym ukochanym” wskazuje także, że jest ona naciskana ponad miarę i że zdaje się to trwać do samego końca wędrówki po pustyni — 2 Kor 1:8–9; 12:9–10; 13:3–4.
 3. Prosi ona swego Ukochanego, aby położył ją jak pieczęć na swoim sercu pełnym miłości i jak pieczęć na swoim ramieniu pełnym siły; w tym momencie świadoma jest swej bezsilności i bezradności i zdaje sobie sprawę z tego, że wszystko zależy od Bożej miłości i zachowującej mocy — Pnp 8:6–7.
 4. Ta, która kocha Chrystusa, prosi Go — Tego, który mieszka w wierzących jako swoich ogrodach — aby pozwolił jej usłyszeć Jego głos; wskazuje to, że w dziele, jakie czynimy dla Pana naszego Umiłowanego, musimy utrzymywać z Nim spójność i zawsze Go słuchać — w. 13; por. 4:13 — 5:1, 6:2:

II. Zakończeniem tej poetyckiej księgi jest modlitwa tej, która kocha Chrystusa, o to, aby jej Ukochany przyspieszył swój powrót w mocy swego zmartwychwstania (gazela lub młody jeleń) i ustanowił swoje pełne słodczy i piękne królestwo (góry wonności), które zapętni całą ziemię — w. 14; Obj 11:15; Dn 2:35:

- A. Taka modlitwa przedstawia związek i komunie między Chrystusem, Oblubieńcem, a tymi, którzy Go kochają, Jego oblubienicą, w ich oblubieńczej miłości w taki sam sposób, w jaki modlitwa Jana, czyli kogoś, kto kochał Chrystusa, stanowiąca zakończenie Pisma Świętego, objawia wieczną Bożą ekonomię dotyczącą Chrystusa i kościoła w Jego boskiej miłości — Obj 22:20.
- B. „Kiedy Pan przyjdzie, wiara zamieni się w fakty, a chwała zastąpi modlitwę. Będziemy doświadczali miłości w sposób doskonały, pozbawiony jakiegokolwiek cienia i będziemy służyli Mu w bezgrzeszności. Cóż to będzie za dzień! Panie Jezu, przyjdź szybko!” (Watchman Nee, *Pieśń nad Pieśniami*, s. 123).